

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXLVII. ad annum CCCCI.

Parisiis, 1644

Epistola I. Anastasii Papae I. Ad Omnes Germaniae Ac Bvrgvndiae
Episcopos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15256

euangelium, presbyteri tamen minime a sessione exurgerent. Anastasius itaque hoc factum merito detestatus, huiusmodi decreto emendandum esse putauit. Hæc ex Augustino & Hieronymo. Baron. anno 402. num. 45. Quod autem diaconi Romanæ ecclesiæ maiori fastu tumescerent, testimonio sancti Augustini, accidit partim propter magnificentiam vrbis Romanæ, quæ omnium ciuitatum caput esse videretur: partim etiam quod ordinandis presbyteris astarent, causas diuersorum ad summum pontificem referrent, acceptaque ab eo responsa petentibus redderent. Ex bonorum vero administratione, non Romæ tantum, sed vbique maiore obsequio diaconi quam sacerdotes frequentabantur; eaque occasione aduersus presbyteros ceruicem erigebant. Apud sanctum Gregorium libro secundo epistola 14. 15. & 16. Honoratus archidiaconus Salonitanus conquestus est degradari se potius, quam prouehi, cum ab eo in presbyterum ordinari tentaretur, non aliam sane ob causam, quam quod diaconi maiore honore propter bonorum administrationem sibi commissam a populo obseruarentur. Quid vero ad huiusmodi procaciam retundendam contra eos statutum sit, vide Can. 18. Concilii Nicæni, & Arclat. 1. supra.

EPISTOLA I.

ANASTASII PAPÆ I.

AD OMNES GERMANIÆ AC BURGVNDIÆ

EPISCOPOS.

- I. *Vt sanctum euangelium vniuersi, non sedentes, sed stantes audiant.* IIII. *De Manicheis in vrbe Romana repertis.*
 II. *Transmarini quomodo ad cle-*

Anastasius episcopus cunctis Germaniæ & Burgundiæ regionis episcopis in Domino salutem.

EXIGIT dilectio vestra, carissimi, vt ex auctoritate sedis apostolicæ vestris deberemus respondere consultis. Et quamuis non prolixè, sed succinctè hoc agere, propter quasdam alias occupationes festinarem, de nouo tamen, si necesse fuerit, ob has vel alias necessitates, quasi ad caput, mittere caritatiue non dubitetis, quia vestras preces & nunc & tunc acceptas habemus.

I.

Significastis enim quosdam sacerdotes in ecclesia, quando leguntur euangelia, sedere, & Domini Saluato-

De consecr.
dist. 1. apo-
stolica au-
thoritate.

Vuu iij

ris verba non stantes, sed sedentes audire, & hoc ex maiorum traditione se accepisse narrant: quod ut nullatenus deinceps fieri finatis, apostolica auctoritate mandamus. Sed dum SS. euangelia in ecclesia recitantur, sacerdotes & ceteri omnes presentes, non sedentes, sed venerabiliter curui, in conspectu sancti euangelii stantes, dominica verba intente audiant, & fideliter adorent.

II.

Distin. 99.
Translacionos. Et in decret. luo. lib. 3.

Similiter & transmarinos homines, de quibus nos confuluistis, in clericatus honore nolite suscipere, nisi quinque aut eo amplius episcoporum chirographis sint designati; quia multa per subreptionem solent euenire. Ideo & hæc summopere sunt cauenda.

III.

Manichæos vero, quos in vrbe Roma inuenimus, & sequaces eorum nolite recipere, neque eis communicare, aut vllam cum eis participationem habere, priusquam ad rectam conuertantur fidem; ne eorum male pullulantia semina, quæ a nobis in vrbe extinguuntur, pessimis vobiscum radicibus seminentur vel germinent. Plurimos vero eorum, & suæ sequaces impietatis, atque illorum doctores inuestigatio nostra reperit, vigilantia diulgauit, auctoritas & censura coercuit. Quos potuimus emendare, correximus: & ut damnarent Manichæum cum prædicatione & disciplinis suis, publica in ecclesia professione & manus suæ subscriptione compulimus: & ita de voragine impietatis suæ confessos, pœnitentiam concedendo, leuauimus. Aliquantum vero, qui ita se demerserunt, ut nullum his auxiliantis remedium posset subuenire, subditi legibus, secundum Christianorum principum constituta, ne sanctum gregem sua contagione polluerent, per publicos iudices perpetuo sunt exilio relegati, & omnia quæ tam in scriptis, quam in occultis traditionibus suis habent profana vel turpia, ut nosset populus quid fugeret aut vitaret, oculis Christianæ plebis certa manifestatione * probauimus, ad eo ut ipse qui eorum dicebatur episcopus, a nobis tentus, proderet flagitiosa in suis * mysteriis, quæ teneret, sicut gestororum vos series poterit edocere. Ad instructionem enim vestram etiam ipsa direximus: quibus lectis, omnia

quæ a nobis deprehensa sunt, nosse poteritis. Et quia aliquantos de his, quos, ne absoluerentur, * arctior reatus inuoluerat, cognouimus aufugisse, hanc ad dilectionem vestram epistolam misimus, ut effecta certior sanctitas vestra, sollicitius agere dignetur & cautius, necubi Manichææ peruersitatis homines plebes vestras facultatem lædendi, & huius sacrilegii possint inuenire doctores. Aliter enim nobis commissos regere non possumus, nisi hos, qui sunt peruersi * doctores & perditii, zelo fidei dominicæ persequamur, & a sanis mentibus (ne pestis hæc latius diuulgetur) seueritate, qua possumus, abscindamus. Vnde hortor dilectionem vestram, obtestor & moneo, ut qua debetis & potestis, sollicitudine vigiletis ad inuestigandos eos, necubi occultandi se reperiant facultatem. Hi fratres, valde cauendi sunt, ne dominicum gregem peruersitatibus, quibus possunt, contaminare valeant. Sunt ergo quidam eorum veste sua oues significantes, interius vero lupi rapaces existunt: *Quos (iuxta veritatis vocem) ex fructibus eorum debemus agnoscere.* Math. 7. Quando autem coeperint assumere impietatem, illud quod occultabatur in illis, aperitur, & dolus omnis fit omnibus manifestus. Inueniuntur quoque infirmæ fidei homines, & qui diuinas lectiones sitiunt, secum eos in perditionem præcipitant. Dissipant enim & vituperant patrum disciplinas, & relinquunt sanctas scripturas ad suam perditionem. Quos, ut prædictum est, debemus præuidere, & ab his multum cauere, ne in malitia sua aliqui occupati, concidant de sua firmitate. Saluto itaque vos, fratres, & omnes quæ vobiscum bene sentiunt, ecclesias. Nos quoque, ut modo facitis, & alloquamini, peto, crebrius literis, & frequentius de fide & bona intentione vestra atque sospitate, lætificate, ut & gaudium commune habeamus, & Domino pari voto fideliter seruiamus. Data Nonis Octobris, Arcadio & Bautone viris clarissimis consulibus.

NOTA.

* *Epistola.*] Anastasius plures scripsit epistolas in causa Origenistarum & Donatistarum, & inter alias ad Vrsinum de incarnatione filii Dei, cuius tria extant fragmenta in appendice ad breuiarium Liberati diaconi. Hæc si, quod reperitur in fine illius, scripta fuit Arcadio atque Bautone consulibus, anno Domini 385. atque

Epistolæ Anastasii quæ & quot.

An prima epistola subrepticia sit.

adeo quatuordecim annis ante ingressum Anastasii exaratam fuisse oportet. Vnde si eam legitimam & non potius supposititiam esse velimus, apparet, eam vel aliis pontificibus quam Anastasio adscribendam esse, vel in notam consulare mendum irrepsisse. Imposturæ suspicionem auget, quod maxima pars epistolæ, qua agit de Manichæis, reperiatur apud sanctum Leonem magnum Romanum pontificem, in epistola illius secunda ad vniuersos Italiæ episcopos scripta. Hæc post Surium. Baron. anno 402. num. 48.

EPISTOLA II.

ANASTASII PAPÆ I.

AD NERIANVM.

Nerianum religiosum virum ob parentum amissionem solatur.

Dilectissimo fratri Neriano Anastasius.

MVLTA mihi in omnibus fidei & bonitatis tuæ literis causa gaudii est, quod tantum studium circa religionis cultum exhibes, & Domini sacerdotes tuis in partibus adiuuare studes. Vnde & Deo gratias ago, quæ ad hoc instigat, & vt perseverabilem in bonis operibus te faciat, exoro. Vos tamen & in prosperis & aduersis Deum laudare magnifice oportet, eius sub potenti humiliari manu: *Vt in tempore vos tribulationis* (iuxta Petrum apostolum) *confortet & exaltet.* Fraternitatis ergo vestræ afflictio, quam de amissione parentum vestrorum vos habuisse audiimus, tantam nobis causam mœroris iniecit, vt quia nos de duobus caritas vnum fecit, cor nostrum in vestris specialiter vri tribulationibus sentiremus. Sed in hoc dolore multum me consolata est sanctitatis tuæ ad animum res deducta, * quia & patienter ferre tristitiam decet, & de morte plebis tuæ vltius longam non habere mœstiam. Ne tamen aliqua adhuc tribulatio in vestra mente resideat, hortor * quiescere a dolore: quia indecens est, te illis tædio affectionis addici, quos credendum est ad veram moriendo vitam peruenire. Habent forsitan illi iustam longi doloris excusationem, qui vitam alteram nesciunt, qui de hoc sæculo ad melius esse transitum non confidunt. Nos autem qui nouimus, qui credimus & docemus, contristari nimium de obeuntibus non debemus, ne quod apud alios pietatis tenet speciem, hoc nobis magis in culpa sit.

1. Petr. 5.

13. q. 2. Habent forsitan.